

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **O. R.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. art. 264 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 25 czerwca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 30 września 2024 r., sygn. akt V Ka 49/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu
z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II K 15/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[PŁ]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II K 15/22, O. R. został uznany za winnego tego, że w nieustalonym czasie, pomiędzy dniem 1 października 2021 roku a 22 października 2021 roku, w nieustalonym

miejscu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, który to czyn ujawniono w S., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając w zamiarze, aby wymienieni w ww. wyroku cudzoziemcy przekroczyli granicę Rzeczypospolitej Polskiej z Republiką Białorusi wbrew przepisom, przy użyciu podstępu i we współdziałaniu z innymi osobami, ułatwił wspomnianym cudzoziemcom popełnienie tegoż czynu w ten sposób, że dostarczył im środki przewozu w postaci samochodu ciężarowego marki F. o numerze rejestracyjnym [...] i przewoził ich wskazanym pojazdem Autostradą [...] w kierunku P., w miejscowości S., województwo [...], przy czym cudzoziemcy ci nie posiadali ważnych dokumentów uprawniających ich do przekroczenia granicy i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czym umożliwił i ułatwił im pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew obowiązującym przepisom prawa, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. i art. 264a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 264a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty rażącej niewspółmierności kary oraz błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść orzeczenia – wniósł o *uchylenie* zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary i na zasadzie art. 66 § 1 k.k. warunkowe umorzenie postępowania karnego toczonego przeciwko O. R. na okres próby wynoszący rok, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby oraz orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 72 § 1 k.k. obowiązku informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 30 września 2024 r., sygn. akt V Ka 49/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przez niewystarczające i pobieżne rozważenie zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy O. R. i w konsekwencji brak wskazania lub niedostateczne wskazanie powodów, dla których została ona uznana za

niezasadną, jak również bezpodstawne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, a mianowicie:

- 1) błędne rozważanie zarzutów z pkt. 1 apelacji dotyczących rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec skazanego, a w szczególności poprzez błędne ocenienie stopnia społecznej szkodliwości przypisanego skazanemu czynu wyrażającego się jedynie w arbitralnym stwierdzeniu o jego niesłuszności i bezpodstawnym zaakceptowaniu sposobu procedowania przed Sądem I instancji bez należytego i szczegółowego odniesienia się do całości argumentów przedstawionych przez obronę w szczególności co do podniesionych okoliczności łagodzących zachodzących wobec skazanego, których uwzględnienie i prawidłowa ocena winna doprowadzić Sąd do zmiany skarżonego wyroku Sądu I instancji;
- 2) nieprawidłowe rozważenie zarzutów z pkt. 2 apelacji dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegające na zaakceptowaniu przez Sąd Okręgowy w Łodzi błędnej oceny Sądu I instancji wyrażającej się w niewłaściwym stopniowaniu społecznej szkodliwości czynu przypisanego skazanemu, a także przyjęciu za właściwy przez Sąd II instancji błędnego rozumowania Sądu Rejonowego w Zgierzu polegającego na nieuwzględnieniu przy orzekaniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, związanych z jego wcześniejszą niekaralnością, oraz na nadaniu zbyt dużej rangi okolicznościom obciążającym, co skutkowało błędnym ustaleniem, że czyn przypisany skazanemu charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonywania jawi się przy tym jako nieadekwatna do wagi przypisanych skazanemu przestępstw, w sytuacji gdy wszelkie okoliczności sprawy wskazują, iż wyrok Sądu I instancji winien zostać zmieniony.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Zgierzu w całości i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi w całości i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego jej rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie jest wprawdzie zbyt rozbudowana, jednak pozwala na odczytanie motywów, dla których Sąd odwoławczy uznał podniesione w apelacji obrońcy skazanego zarzuty za niezasadne, zaś wyrażona przez ten Sąd argumentacja znajduje swoje podstawy merytoryczne w kontekście realiów faktycznych niniejszej sprawy oraz na gruncie analizowanych unormowań prawnych. Nie można też nie dostrzec braku spójności zarzutów kasacyjnych z zarzutami apelacyjnymi, co jest o tyle istotne, że zarzut wadliwej kontroli instancyjnej bazuje na argumentacji wyrażonej właśnie w środku odwoławczym.

Odnosząc się do pierwszej części zarzutu dotyczącej wprost zagadnienia rażącej niewspółmierności kary należy na wstępie zaznaczyć, że w *petitum* kasacji wskazano na zagadnienie współmierności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu, które w przekonaniu obrońcy skazanego, miał wadliwie rozważyć Sąd odwoławczy w ramach rozpoznawania pierwszego z podniesionego w apelacji zarzutu. Tyle tylko, że w zarzucie tym mowa jest nie tylko o okolicznościach popełnienia przestępstwa, ale również o właściwościach i warunkach osobistych oskarżonego, świadomości swego zawinienia oraz krytycznego stosunku oskarżonego do popełnionego przestępstwa, co nie mieści się w katalogu mierników stopnia społecznej szkodliwości ustanowionym w art. 115 § 2 k.k. Jeśli zaś chodzi o sposób i okoliczności popełnienia czynu, rzutujące na poziom karygodności przypisanego skazanemu występku, to Sąd odwoławczy przedstawił w tym zakresie swoje stanowisko, wskazując na elementy stanu faktycznego, które przemawiały przeciwko uznaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu skazanego za nieznaczny tj. naruszenie istotnego dobra prawnego, jakim jest porządek publiczny, zorganizowany charakter procederu oraz ułatwienie nielegalnego przekroczenia granicy Rzeczypospolitej Polskiej znacznej liczbie osób. Uwadze Sądu nie umknęła również motywacja finansowa przyświecająca skazanemu. Wszystko to uprawniało do konstatacji Sądu II instancji że nie sposób mówić o

orzeczeniu kary surowej, nie mówiąc już o tym, iż miałyby być to kara surowa w sposób rażący.

Jeśli chodzi o drugi zarzut, również odwołujący się do stopnia społecznej szkodliwości, to należy zauważyć, że w zarzucie nr 2 apelacji sformułowano zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający dotyczyć elementów istotnych dla płaszczyzny wymiaru kary. Tyle tylko, że wskazane w tej części *petitum* apelacji „nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego” (s. 2 apelacji), nawet jeżeliby wystąpiło, to nie musi oznaczać nieustalenia danych okoliczności, a to dopiero może stanowić podstawę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zresztą, jak już wskazano Sąd odwoławczy rozważył szereg okoliczności o charakterze podmiotowym i przedmiotowym rzutujących na poziom społecznej szkodliwości czynu, jak również miał na uwadze pozostałe aspekty sprawy rzutujące na surowość kary. Wprawdzie Sąd ten nie odniósł się wprost do uprzedniej karalności skazanego, jednak została ona wyraźnie uwzględniona na jego korzyść przez Sąd I instancji (pkt 4 uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*), zaś Sąd odwoławczy niebezpodstawnie zauważył, że „okoliczności łagodzące występujące w niniejszej sprawie zostały uwzględnione przez sąd *meriti*, co w kolei skutkowało wymierzeniem kary w wysokości bliższej dolnemu progowi ustawowego zagrożenia” (pkt 3 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[r.g.]